ἕνα μῆνα καθ' ὁλοκλήρου στρατιᾶς, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἔχομεν τὸ ὑπόγειον, ὅπως φύγωμεν μετὰ τῆς λείας ἡμῶν.

— Καὶ τί πράττει ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ ταύτην τὴν στιγμήν;

— Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, ἐλιποψύχησεν, ὡς πάντοτε. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ περιμένει εἰδήσεις ἡμῶν ἐν μέσῳ τοῦ Βουσὺ καὶ τοῦ Μονσορώ.

— Ὤφειλε νὰ ἦναι ἐνταῦθα καὶ ὄχι εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Νομίζω, ὅτι πλανᾶσθε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ καρδινάλιος· ὁ λαὸς καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἤθελον θεωρήσει ὡς ἐνέδραν κατὰ τῆς οἰκογενείας τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῶν δύο ἀδελφῶν· ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγομεν, ὀφείλομεν ν' ἀποφύγωμεν τὸ νὰ θεωρηθῶμεν ὡς ἅρπαγες τοῦ θρόνου. Διαδεχόμεθα νομίμως καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀφίνοντες τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιοῦ ἐλεύθερον καὶ τὴν βασιλομήτορα ἀνεξάρτητον, προκαλοῦμεν ἐφ' ἡμᾶς τὰς εὐλογίας ἁπάντων καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἡμετέρων ὁπαδῶν, οὐδεὶς δὲ θέλει δυνηθῇ ν' ἀντιλέξῃ καθ' ἡμῶν. Ἄλλως πράττοντες, θέλομεν διεγείρει καθ' ἡμῶν τὸν Βουσὺ καὶ ἑκατὸν ἕτερα κινδυνωδέστατα ξίφη.

— Μπᾶ! ὁ Βουσὺ θὰ μονομαχήσει αὔριον μετὰ τῶν εὐνοουμένων.

— Διάβολε! θά τους φονεύσει· ὡραία ὑπόθεσις· ἔπειτα θὰ γίνει ἰδικός μας, εἶπεν ὁ δοὺξ δὲ Γκίζη. Ἐγὼ θά τον διορίσω ἀρχηγὸν στρατοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου θέλει ἐκραγῇ πόλεμος, ἀναμφιβόλως. Ὁ ἄρχων δὲ Βουσὺ εἶναι ἀνὴρ ἐξόχου πνεύματος καὶ ἐκτιμῶ αὐτὸν μεγάλως.

— Καὶ ἐγώ, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐκτιμῶ αὐτὸν ἧττον ὑμῶν, ἀδελφέ μου, ἐὰν χηρεύσω, εἶπεν ἡ δούκισσα δὲ Μονπανσιέ, θέλω νυμφευθῆ αὐτόν.

— Νά τον νυμφευθῇς, ἀδελφή μου! ἀνέκραξεν ὁ Μεγιέν.

— Ὑπάρχουσι μεγαλήτεραι ἐμοῦ δέσποιναι, εἶπεν ἡ δούκισσα, αἵτινες ἔπραξαν περισσότερα χάριν αὐτοῦ, ἐνῶ δὲν ἦτο τότε ἀρχηγὸς στρατοῦ.

— Καλά, καλά, εἶπεν ὁ δὲ Μεγιέν, αὐτὰ τὰ βλέπομεν ἀργότερα· τώρα, ἐπὶ τὸ ἔργον!

— Τίς εἶναι πλησίον τοῦ βασιλέως; ἠρώτησεν ὁ δοὺξ δὲ Γκίζη.

— Ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος, νομίζω, εἶπεν ὁ καρδινάλιος. Δέον νὰ βλέπῃ γνωστὰ πρόσωπα, ἄλλως θ' ἀγριεύσει.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μεγιέν, ἂς φάγωμεν τοὺς καρποὺς τῆς συνωμοσίας, ἀλλ' ἂς μὴ συλλέξωμεν αὐτούς.

— Μήπως εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ κελλίον; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα, ἀνυπομονοῦσα νὰ δώσῃ τῷ βασιλεῖ τὸ τρίτον στέμμα, τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο αὐτῷ πρὸ τόσον μακροῦ χρόνου.

— Ὄχι· θέλει ἴδει πρῶτον τὸν ἐν τῇ κρύπτῃ βωμὸν καὶ θέλει προσκυνήσει τὰ ἅγια λείψανα.

— Ἔπειτα;

— Ἔπειτα, ὁ ἡγούμενος θέλει ἀπαγγείλει αὐτῷ πομπώδεις τινὰς φράσεις περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων· μετὰ δὲ τοῦτο, ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος, τὸν ἠξεύρετε, ὁ ἀπαγγείλας τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον λόγον τὴν νύκτα τῆς *Ἑνώσεως*....

— Λοιπόν;

— Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος θέλει προσπαθήσῃ ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς πεποιθήσεώς του ὅ,τι ἡμεῖς ἀποστρεφόμεθα ν' ἀποσπάσωμεν ἐκ τῆς ἀδυναμίας του.

— Πραγματικῶς, τοῦτο θὰ ἦτο πλειστάκις προτιμότερον, εἶπεν ὁ δοὺξ σκεπτικός.

— Μπᾶ! ὁ Ἐρρίκος εἶναι δυσειδαίμων καὶ ἐξησθενημένος, εἶπεν ὁ Μεγιέν. ἐγγυῶμαι δ' ὅτι θὰ ἐνδώσει εἰς τὸν φόβον τῆς κολάσεως.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἧττον ὑμῶν πεπεισμένος, εἶπεν ὁ δούξ, ἀλλ' ἡ ὑποχώρησις εἶναι ἀδύνατος, ἑπομένως, μετὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ ἡγουμένου καὶ μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Γορανφλότου, θέλω καταφύγει εἰς τὸ ἔσχατον μέσον, τὴν ἐκφόβισιν.

— Τότε δὲ θέλω κείρει τὸν Βαλοᾶ μου, εἶπεν ἡ δούκισσα, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῇ σκέψιν.

— Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, κωδωνίσκος ἀντήχησεν ὑπὸ τοὺς ἐκ τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς σκοτιζομένους θόλους.

— Ὁ βασιλεὺς κατέρχεται εἰς τὴν κρύπτην, εἶπεν ὁ δοὺξ Γκίζης, ἐμπρός, Μεγιέν, καλέσατε τοὺς φίλους σας καὶ ἂς γίνωμεν αὖθις μοναχοί.

Παραχρῆμα, αἱ κουκοῦλαι ἐκάλυψαν τὰ τολμηρὰ μέτωπα, τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς εὐγλώττους οὐλάς, εἶτα δὲ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα μοναχοί, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῶν τριῶν ἀδελφῶν, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς κρύπτης.

ΠΓ'

Σχικὼ πρῶτος.

Ὁ βασιλεὺς διετέλει ἐν βαθείᾳ κατανύξει, προοιωνιζομένῃ τὴν εὐτυχῆ ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων τῶν κυρίων δὲ Γκίζη.

Ἐπεσκέφθη τὴν κρύπτην μεθ' ὅλων τῶν ἀδελφῶν, ἠσπάσθη τὴν θήκην τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ ἐτελείωσε τὰς εὐλαβεῖς ταύτας πράξεις, τύπτων ἑαυτοῦ τὸ στῆθος καὶ ὑποτονθορίζων τοὺς πενθιμωτέρους ψαλμούς.

Ὁ ἡγούμενος ἤρξατο τῶν παραινέσεών του, τῶν ὁποίων ὁ βασιλεὺς ἠκροάσατο μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαβοῦς συντριβῆς τῆς καρδίας.

Ἐν τέλει, συνεπείᾳ νεύματος τοῦ δουκὸς Γκίζη, ὁ Ἰωσὴφ Φουλὼν ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ Ἐρρίκου καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Μεγαλειότατε, εὐαρεστεῖσθε νῦν νὰ ἔλθητε νὰ καταθέσητε τὸ ἐπίγειον ὑμῶν στέμμα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ αἰωνίου κυρίου;

— Ὑπάγωμεν . . . ἀπήντησεν ἁπλῶς ὁ βασιλεύς.

Παραχρῆμα δ' ἅπασα ἡ ἀδελφότης τῶν μοναχῶν, τεταγμένη ἀνὰ δύο στίχους, διηυθύνθη πρὸς τὰ κελλία, τῶν ὁποίων ἐφαίνετο, πρὸς τ' ἀριστερά, ὁ κύριος διάδρομος.

Ὁ Ἐρρίκος ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένος, ἐνῷ αἱ χεῖρές του δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ τύπτωσι τὸ στῆθός του.

Ἀφίκοντο, ἐπὶ τέλους, εἰς τὸ κελλίον, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ Γορανφλότος μὲ τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας ὡς ἀδάμαντας.

— Ἐδῶ; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Ἐδῶ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ χονδρὸς μοναχός.

Ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ διστάσῃ, διότι, ἐν τῷ βάθει τοῦ διαδρόμου, διεκρίνετο θύρα ἢ μᾶλλον μυστηριώδης κιγκλίς, ἀνοιγομένη ἐπὶ ἀποτόμου κατωφερείας, καλυπτομένης ὑπὸ πυκνοῦ σκότους.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον *Κυανοῦν Γαρύφαλλον* θὰ εὐαρεστήσει τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν καὶ διὰ τὴν αἰσθηματικὴν εὐωδίαν ἣν ἀποπνέει, καὶ διὰ τὴν συμπάθειαν, ἧς εἶνε ἄξιος ὁ δυστυχὴς καλλιεργητής του, καὶ ἣν ἀμέριστον, θὰ τῷ παραχωρήσωσιν αἱ εὐαίσθητοι ἡμῶν ἀναγνώστριαι, ὧν, εἴμεθα βέβαιοι, οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ ὑγρανθῶσιν, ἅμα ἀναγινώσκωσι τὸ μοιραῖον τέλος τοῦ δυστυχοῦς Ἐρρίκου.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ

[*Διήγημα* **Edouard Gourdon**].

Α'

— Ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος, ποτὲ δὲν θὰ ἦσαι ἄξιος γιὰ τίποτε, ἔλεγεν ὁ πατὴρ ἐν ὀργῇ εὑρισκόμενος.

Ἐπειδὴ δέ, ἕνεκα τῆς τόσῳ ζωηρᾶς ἐπιφωνήσεως, ἔστην ἐγὼ ἄγνωστος διαβάτης πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ ἔλαβεν ὁ πατὴρ κατὰ μέρος καὶ μ' εἶπε δεικνύων μοι τὸν υἱόν του·

— Ὄχι, κύριε, γιὰ τίποτε δὲν εἶναι ἱκανός· τὸ αἷμά μου ἔχω χύσει γιὰ νὰ τὸν σπουδάσω σὰν πλουσιόπαιδο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ κἂν εἰς τὴν ἐργασίαν μου.

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐνθαρρυνόμενος, οὐχὶ βεβαίως κακοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνδιαφέρον λαβὼν διὰ τὸ δειλὸν καὶ ὑποτακτικὸν ἦθος τοῦ νέου, ἱσταμένου ὀρθίου καὶ ἀφώνου καὶ σχεδὸν τρέμοντος πρὸ τοῦ πατρός του εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ τεχνίτου ὡς οἰκεῖος πλέον καὶ τῷ εἶπον·

— Εἰπέτε μου λοιπὸν τί τρέχει, κύριε;

— Ἄχ! τί τρέχει . . . μοὶ ἀπεκρίθη ἐκβάλλων τὸ πιλίδιόν του καὶ ὀλίγον τι αἰδούμενος, αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ποῦ μὲ κάνει δυστυχῆ.

— Μὰ πῶς! εἶναι ἀλήθεια; ἠρώτησα τὸν νέον.

— Ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ πατέρας μου πρέπει νὰ πιστεύσετε, κύριε, ἀπεκριθη μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς.

— Καὶ δὲν τὸ λέγω μόνο στὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ, ἐπανέλαβεν ὁ πατὴρ ἠπιώτερόν πως. Εἶνε δυὸ χρόνια τώρα ποῦ εὐγῆκες ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, καὶ ποῦ πέθανε ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου καὶ ὅλο σοῦ λέω καὶ σοῦ ξαναλέω πῶς πρέπει νὰ ἐργασθῇς, καὶ πῶς μὲ ὅλα σου τὰ γράμματα πάντα ἕνας τεχνίτης σὰν ἐμὲ θὰ γίνῃς. Ὁ κύ-